

Sygnatura akt: V GC 280/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 16 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Paulina Frelicka

po rozpoznaniu w dniu 12.10.2017r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **W. I.**

przeciwko: **I. C.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej **I. C.** na rzecz powoda **W. I.** kwotę 61 066,61zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy sześćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 60 899,35 zł od dnia 17.12.2014r. do dnia zapłaty, przy czym za okres od dnia 01 stycznia 2016 r. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.
2. zasądza od pozwanej **I. C.** na rzecz powoda **W. I.** kwotę 8 471 zł (osiem tysięcy czterysta siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5 417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 280/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 grudnia 2016r. powód W. I. wniósł o zasądzenie od pozwanej I. C. kwoty 61.066,61 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 60.899,35 zł. od dnia 17.12.2014r. do dnia zapłaty, przy czym za okres od dnia 01.01.2016r. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (żądanie zmodyfikowane na rozprawie w dniu 12.10.2017r.) oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dostarczył pozwanej towar, za który wystawił fakturę VAT. Towar został przez pozwaną odebrany. Powód wykonał prawidłowo ciężące na nim obowiązki, natomiast pozwana nie zapłaciła za towar. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała wobec powoda należności za towar. Powód pozostawał z pozwaną w stałych stosunkach gospodarczych, a pozwana regularnie kupowała od powoda towary oraz regulowała należności.

(pozew k. 2-3 akt)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 22 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza Sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNc 4940/16, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który został nadany w urzędzie pocztowym w dniu 16 stycznia 2017r. pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości. Wniosła o oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanej wskazał, iż zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda zawartym w pozwie, za wyjątkiem przyznanych. Ponadto stwierdził, że zaprzecza, aby pomiędzy stronami tego postępowania kiedykolwiek doszło do zawarcia umowy. Wskazał również, iż nigdy nie doszło do wydania towaru, a tym bardziej odebrania jej przez pozwaną. Powód nie wykazał, że doszło do doręczenia towaru i jego odebrania przez pozwaną.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 24-25, 33-34 akt)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, wskazując że do zawarcia umowy doszło w sposób dorozumiany bowiem pozwana odebrała towar od powoda za który zobowiązała się zapłacić.

(odpowiedz na sprzeciw od nakazu zapłaty k. 47-50 akt)

Zarządzeniem z dnia 15 lutego 2017r. doręczonym pełnomocnikowi pozwanej w dniu 27 marca 2017r. został on zobowiązany do przedłożenia w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia wezwania dokumentacji księgowej w postaci kont księgi głównej prowadzonej przez pozwaną za grudzień 2014r. (rozumianych zgodnie z art. 15 ustawy o rachunkowości), dokumentów kont księgi pomocniczej prowadzonej przez pozwaną dla operacji zakupu za grudzień 2014r. (rozumianych zgodnie z art. 16 i art. 17 ust. 1 pkt. 5 ustawy o rachunkowości) oraz dokumentów ewidencji VAT (rozumianej zgodnie z art. 109 ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług) za grudzień 2014r. pod rygorem skutków z art. 233§2 k.p.c. Pełnomocnik pozwanej nie wykonał powyższego zobowiązania.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Powód W. I. oraz pozwana I. C. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarli umowę sprzedaży w sposób dorozumiany (per facta concludentia), bowiem powód tak jak to miało miejsce w przypadku współpracy z ojcem pozwanej J. C. sprzedawał pozwaną towar w postaci blachy aluminiowej, wyszczególnionej w fakturze VAT, za cenę tam wskazaną. W związku z dokonaną sprzedażą powód wystawił pozwaną faktury VAT nr (...) na kwotę 60.899,35 zł. płatną do dnia 16.12.2014r. Towar został wydany pozwaną. W związku ze współpracą prowadzoną pomiędzy stronami powód wystawił pozwaną także inne faktury, które zostały przez pozwaną zapłacone.

(dowód: wydruk z (...)) k. 11,12 akt;

faktura VAT k. 6 akt;

historia rachunku powoda k.9-9v akt;

potwierdzenie przelewu k. 10 akt)

Sprzedaż towaru pozwanej wyglądała w ten sposób, iż powód po zakupie blachy aluminiowej od P. P., zlecił transport tego towaru oraz jednocześnie dokonał sprzedaży tego towaru pozwaną wystawiając na jej rzecz fakturę, następnie pozwana sprzedała towar firmie (...) sp. z o.o. należącej do matki powoda, od której otrzymała zapłatę za towar. Pozwana nie zapłaciła za towar powodowi. Pozwana jak również jej ojciec J. C. nigdy nie kupowali blachy od P. P.. Okoliczność istnienia zobowiązania pozwanej wobec powoda została potwierdzona przez przedstawiciela pozwanej jej ojca J. C..

(dowód: zeznania świadka P. P. e-protokół rozprawy z dnia 05.06.2017r.

00:07:31 -00:18:19 min;

zeznania świadka Z. M. e-protokół rozprawy z dnia

05.06.2017r. 00:25:27 -00:31:01 min;

zeznania powoda e-protokół rozprawy z dnia 12.10.2017r. 00:08:54 -00:13:19 min;

nagranie na płycie CD k. 51 akt)

W dniu 22 czerwca 2016r. powód z uwagi na brak zapłaty za towar wezwał pozwaną do zapłaty należności w terminie 3 dni na wskazany rachunek bankowy.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 7,8 akt)

Kurs waluty euro w dniu 28 listopada 2014r. wynosił 4,1814 zł.

(dowód: Tabela nr (...) k-13 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutuujące na ich autentyczność.

Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadków P. P. i Z. M. oraz powoda bowiem w sposób logiczny, spójny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zdaniem sądu uzasadnia twierdzenie, iż strony postępowania łączyła zawarta w sposób dorozumiany umowa sprzedaży w ramach której pozwana nabyła od powoda towar wynikający z dołączonej do pozwu faktury VAT. Wobec tego, że strony łączyła umowa sprzedaży należy wskazać na treść art. 535 § 1 k.c. w myśl którego przez umowę sprzedaży sprzedający zobowiązuje się przenieść na kupującego własność i posiadanie rzeczy, zaś kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić cenę. Z treści cytowanego przepisu wynika, że sprzedaż jest umową odpłatną, wzajemną, zaś zobowiązania stron dochodzą do skutku solo consensu. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny (W.Katner „umowne przeniesienie własności ruchomości w prawie polskim”, Warszawa 1992r., str 51-55). W świetle całokształtu okoliczności faktycznych niniejszej sprawy należy uznać, że powód zgodnie z zawartą umową sprzedaży przeniósł na pozwaną własność rzeczy i wydał pozwanej towar wskazany szczegółowo w treści faktury dołączonej do pozwu. Zatem powód jako strona sprzedająca wykonał ciężący na nim obowiązek wynikający z zawartej umowy. Z kolei udowodnienie faktu zawarcia umowy, jej treści i jej wykonania przesądza o wypełnieniu obowiązku udowodnienia przez powoda faktu, którego ciężar udowodnienia spoczywał na nim. Odmiennie przedstawia się sytuacja związana z wykonaniem ciężącego na pozwanej obowiązku odebrania rzeczy i zapłaty ceny. Otóż pozwana wykonała spoczywający na niej obowiązek w sposób połowiczny co oznacza, że jakkolwiek odebrała przedmiot umowy to nie zapłaciła umówionej ceny.

Jakkolwiek strona powodowa nie przedłożyła potwierdzenia doręczenia przedmiotowej faktury pozwanej, to jednakże mając na uwadze, iż pozwana nie twierdziła, że nie otrzymała faktury jak również nie twierdziła, że ją odesłała oraz wobec nie wykonania przez pozwaną nałożonego na nią przez Sąd obowiązku przedłożenia dokumentacji księgowej należało uznać, iż strony łączył stosunek prawny o treści wynikającej z przedłożonej przez powoda faktury VAT. W tym miejscu należy zaznaczyć, że niewykonanie przez pozwaną zobowiązania Sądu zrodziło negatywne skutki dla pozwanej w postaci uznania, iż faktura VAT doręczona przez powoda została uznana przez pozwaną za dokumentującą zdarzenie prawne, a to oznacza, że można przyjąć, iż stanowiła o istnieniu zobowiązania pozwanej wobec powoda. Dodatkowo należy wskazać, iż skoro pozwana jest przedsiębiorcą i obowiązuje ją podwyższony miernik staranności

to winna zdawać sobie sprawę z konsekwencji wynikających z przepisu art. 233 § 2 k.p.c., a zatem skoro nie wykonała zobowiązania Sądu, przyjąć należało domniemanie, że z wymaganej dokumentacji wynikać mogły fakty udowadniające tezę dowodową powoda.

Stosownie do treści przepisu art. 233 § 2 k.p.c., sąd oceni na tej samej podstawie (art. 233 § 1 k.p.c.), jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Zgodnie natomiast z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Doktryna jednoznacznie wskazuje, iż wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. W tym zakresie należy brać pod uwagę wyniki „całej rozprawy”, cały materiał sprawy (np. przesłuchanie informacyjne, oświadczenia, roztrząsanie wyników postępowania dowodowego) (tak: Piasecki w: KPC t. I, red. Piasecki, 2014, wyd. 6). Niewykonanie zobowiązania Sądu przez pozwaną z całą pewnością budzi wątpliwość co do wiarygodności jej twierdzeń.

Ta okoliczność z kolei oceniana w powiązaniu z pozostałym materiałem procesowym sprawy daje podstawy do uznania roszczenia powoda za wykazane. Podkreślić należy, że w niniejszym postępowaniu strona powodowa przedstawiła posiadane przez siebie dokumenty w postaci faktury VAT, historii rachunku, potwierdzenia przelewu i wezwania do zapłaty, a także wykazała okoliczności uzasadniające jej twierdzenia dowodami osobowymi.

Z kolei odnosząc się do zarzutów pozwanej należy w pierwszej kolejności wskazać, iż pozwana formułując je ograniczyła się do ogólnej formułki, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda zawartym w pozwie, o ile wyraźnie ich nie przyznaje. W tym miejscu należy wskazać, że dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd miał na uwadze, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i art. 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej – co uczyniła pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty - nie czyni zadość temu obowiązkowi (por. uchwała pełnego składu (...) z 15.07.1974 r., sygn. akt KW Pr 2/74, publ. w OSNC 1974/12/203, także z uzasadnienia wyroku SN z dnia 09.07.2009r., sygn. akt III CSK 341/08 *legalis* nr 273954). Pozwana zaprzeczyła, aby pomiędzy stronami kiedykolwiek doszło do zawarcia umowy. Wskazała również, iż nigdy nie doszło do wydania towaru, a tym bardziej odebrania jej przez pozwaną. Jednocześnie pozwana podniosła, że powód nie wykazał twierdzeń, będących podstawą powództwa, to jest dostarczenia towaru i jego odbioru przez pozwaną, z czym w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie można się zgodzić. Mając na uwadze powyższe, skoro pozwana nie zaprzeczyła w toku niniejszego postępowania, że J. C. potwierdził istnienie przedmiotowego zobowiązania pozwanej wobec powoda to okoliczność tą należało uznać za przyznaną, przy czym uznanie w/w okoliczności za przyznane nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (art. 230 k.p.c.).

W niniejszej sprawie dokumenty dołączone do akt sprawy przez powoda nie nasuwały żadnych zastrzeżeń co do swojej prawdziwości i zgodności z prawdą zawartych w nich oświadczeń. Ich wiarygodności nie kwestionowała pozwana, która w ogóle o tym się nie wypowiedziała. Przypomnieć zaś należy, że w orzecznictwie na tle wykładni obowiązków procesowych stron wyrażono pogląd, iż przecząc stanowisku drugiej strony nie można poprzestawać na twierdzeniu o niewykazaniu faktów, lecz "fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r. III CSK 341/08, *LEX* nr 584753 i tam cytowane wcześniejsze wypowiedzi orzecznicze). Zatem wypowiedź strony pozwanej co do faktów przytaczanych przez powoda powinna być skonkretyzowana i dostatecznie wskazywać na okoliczności kwestionowane jak i przyczyny takiego stanowiska pozwanej. W tym miejscu należy wskazać, że prezentowana przez pozwaną postawa w toku procesu świadczy o tym, że nie podjęła nawet próby przedstawienia jej zdaniem innego stanu rzeczy niż wynika z dowodów przedstawionych przez powoda. Pozwana nie stawiała się na wyznaczone terminy rozpraw, na które nie stawiał się także jej pełnomocnik. Znamiennym jest także to, że pozwana nie wykazała, aby do dnia wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty kwestionowała okoliczności braku umowy łączącej strony jak i dostarczenia towaru, przy czym należy mieć

na uwadze, że pozwana nie uczyniła tego pomimo wystosowanego i odebranego przez nią wezwania do zapłaty. Po za tym pozwana nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych.

Zatem należy uznać, że powyższe twierdzenia pozwanej są gołosłowne, niezasadne i stanowią efekt przyjętej przez pozwaną linii obrony.

Sąd uwzględnił roszczenie powoda w zakresie kwoty 167,26 zł dochodzonej z tytułu zryczałtowanej rekompensaty za koszty odzyskania należności, gdyż znajduje ono uzasadnienie na gruncie przepisów ustawy z dnia 08 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2013.403). Otóż stosownie do art. 10 ustęp 1 tej ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Ponadto co warte podkreślenia przedmiotowa rekompensata przysługuje powódce bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie III CZP 94/15 Biul.SN 2015/12/11).

Mając na uwadze powyższe powództwo należało uwzględnić, czemu sąd dał wyraz w sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1k.c. w zw. z art. 476 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosując przewidzianą w art. 98 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i wobec uwzględnienia powództwa zasądził ich zwrot od pozwanej na rzecz powoda. Koszty postępowania po stronie powodowej w niniejszej sprawie stanowiły opłata sądowa od pozwu w kwocie 3.054 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa radcy prawnego w kwocie 17 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 5.400 zł. ustalone w oparciu o § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015.poz.1804).